

¹⁶Azért adatott tehát az ígéret a hit alapján, hogy kegyelemből legyen, és így bizonyos legyen az ígéret Ábrahám minden utóda számára: nem csak a törvény alatt élőknek, hanem az Ábrahám hitét követőknek is. Ő mindnyájunk atyja ¹⁷Isten színe előtt, ahogyan meg van írva: „Sok nép atyjává tettelek.” Mert hitte, hogy Isten megeleveníti a holtakat, és létre hívja a nem létezőket. ¹⁸Reménység ellenére is reménykedve hitte, hogy sok nép atyjává lesz, ahogyan megmondattott: „Ennyi lesz a te magod!” ¹⁹Mert hitében nem gyengült meg, amikor arra gondolt, hogy százesztendőss lévén, elhalt már saját teste, és Sára méhe is elhalt. ²⁰Isten ígéretét sem vonta kétségbe hitetlenül, sőt megerősödött a hitben dicsőséget adva Istennek, ²¹és teljesen bizonyos volt afelől, hogy amit Isten ígér, azt meg is tudja tenni. ²²Ezért Isten ezt „be is számította neki igazságul”. ²³De az, hogy „beszámította neki igazságul”, nem egyedül érte van megírva, ²⁴hanem értünk is, akiknek majd beszámítja, ha hiszünk abban, aki feltámasztotta a halottak közül Jézust, a mi Urunkat; ²⁵aki halálra adatott bűneinkért, és feltámasztatott megigazulásunkért.

Kegyelemből élő Testvéreim!

Az elmúlt hetekben nagyon sokat kellett távol lennem otthonról, nem csak munkaidőben, hanem délutánonként és hétvégeként is. Lukács fiam egy idő után ezt láthatóan kezdte megelégedni és már nem elégedett meg azzal, hogy elmondtam, hogy hová megyek, és nagyjából este mikor fogok hazaérni. E mellett a „miért?” és az „az micsoda?” korszakban is van, úgyhogy mindenről a végletekig és még utána is képes faggatni az embert. Az egyik délután, mikor ismét rövid otthonlét után készültem útra kelni, addig kérdezgetett, hogy pontosan mikorra jövök és, hogy inkább ne is menjek el, míg végül azt mondtam neki, hogy „Megígérem, hogy vacsorára itthon leszek!”. Érdeklődése ezen a ponton új irányt vett és azt kezdte firtatni, hogy mi az, hogy „megígérem” és, hogy miért mondtam ezt. Bár elmagyaráztam neki, hogy mit jelent megígérni valamit, magam is némi logikai problémába ütköztem és, bár valószínűleg inkább tudatlanul, de ő is rátapintott erre. „Miért ígéred? Ha csak simán mondd, akkor is elhiszem.” És valóban, az én fejemben is ez fordult meg a magyarázat közben. Miért szükséges ígérettel megerősítenem a szavamat? Ezek szerint, amit kimondunk, abban nem feltétlenül lehet megbízni? Mondhatjuk, hogy a szavaink ennyire súlytalanok? A kimondott szó tényleg csak elszáll?

Emberi mérték szerint, ez sajnos tényleg sokszor igaz. Nem csak, hogy a hétköznapi beszédünkkel kapcsolatban vagyunk sokszor figyelmetlenek és felelőtlenek, de bizony a fogadkozásainkkal is. Idézd fel, hány olyan fogadalmat tettél már csak önmagad felé, amelyeket aztán megszegettél! Hányszor adtad a szavad másoknak, hogy adott időre ott leszel valahol és végül mégis sikerült elkésned? Számptalan példát lehetne még ezzel kapcsolatban sorolni, melyek mind olyan esetek, amit ugyan megmagyarázunk és jóváírunk magunkban, hogy így, vagy úgy, de nem is mi tehetünk róla, de végül is kisebb, vagy nagyobb mértékben a saját megbízhatóságunkat, a szavaink értékét csökkentjük és eljártsszuk még az ígéreteink hitelességét is.

Mai igénkben mindehhez képest, többször ismétlődik az ígéret szó, mint, amit egy türelmes magyartanár el tudna viselni. Még hozzá nem is emberek ígéreteiről esik itt szó, hanem Isten ígéretei kerülnek a középpontba. Ezek szerint Isten is ígérekkel akarja igazolni magát, tehát az ő szava sem teljes mértékben megbízható?

Természetesen nem! Nem a Teremtőnek van szüksége arra, hogy ígéreteket tegyen, hanem az embernek. Isten szava nem megkérdőjelezhető. Nem azért megkérdőjelezhetetlen, mert tilos, hiszen hányan vitatják és gyalázzák nap, mint nap. Hányszor vonod kétségbe te magad? Hányszor akarod úgy csürni-csavarni, hogy a számodra épp kényelmes jelentést hallhasd ki belőle? Hányszor válsz önmagad saját kísértőjévé és teszed fel az ősi kérdést; „Csakugyan azt mondta Isten...?”

De ezeknek az oka, nem mennyei Atyánk kétértelműsége, vagy túl magasztos beszéde. Nem azért nem érted, mert ne érthetné!

Sokszor merül fel különböző alkalmakon, a hittanórától egészen a Bibliaórákig, hogy milyen jó a lelkészeknek, teológusoknak, hogy ők megtanulták, hogy mit hogyan kell értelmezni a Szentírásból. Ilyenkor időnként szóvá is teszem, hogy ez nem egy elzárt tudás. Már régen nem a papok kiváltsága, hogy a Bibliát forgassák!

Ha én meg akarok ismerni valakit, akkor nem egy egyetemre kell beiratkoznom, hanem oda kell lépnem hozzá, vagy adott esetben, csak engednem kell, hogy ő lépjen oda hozzám és élő kapcsolatot kell kialakítanom vele. Folyamatos és őszinte viszonyt kell ápolnom vele. Tehát először is imádkozz Testvérem! Ne csak hébe-hóba! Ne csak egy gyors Miatyánkot darálj el, hanem nyisd meg a szívedet, az összes gondolatodat, örömeidet és bánatodat az Úr előtt! Ez az alap, ahogyan az Emmausba tartó

tanítványok számára is ez, a személyes találkozás és őszinte beszélgetés volt a felismerés, a megismerés kezdete.

Aztán fogd a Bibliádat és olvasd, és ha úgy érzed, hogy nem értesz valamit, vagy csak plusz támpontokat keresel, akkor elmondhatom, hogy nem csak a Biblia, de a kommentárok és egyéb szakkönyvek is mind elérhetőek bárki számára.

Isten szavában ott a misztérium, hiszen valóban olyan hatalom, olyan kegyelem van benne, amit annak teljességében még nem tudunk megragadni. Ugyanakkor ez nem válhat takarózásunkká! A tegnapi igehirdetés témájára, a testben való feltámadásra is sokan csak hümmögnek és nyugtatják magukat, nem hitetlen vagyok, csak ez olyan misztérium, amit még nem érthetek. Pedig nem az! Isten szavát nem lehet hümmögve fogadni. Nincs kényelmes középút! Isten szava, élő és ható akarat. Örök bizonyosság. Vagy hiszed, vagy nem! Vagy erre építéd az életedet bizalommal, vagy nem az Atyával építkezel.

Amikor tehát Isten ígéretét hangsúlyozza nekünk a textus ma, akkor az nem azért van így, mert Isten meg kell, hogy támogassa saját szavát, hanem azért, mert, ahogy Ábrahámnak szüksége volt hite megerősítésére, úgy nekünk is meg kell tapasztalnunk, hogy Isten akarata beteljesedő, örök akarat. Az ígéret értünk szólt. Érted szólt és teljesedett be Krisztus kereszthalálában és feltámadásában. Isten ígérete nem egyszerűen megerősít, hanem hozzá köt, hozzá láncol, hogy soha se szakadhass el Tőle annyira, hogy aztán ne legyen utad vissza Hozzá!

Amikor felidézzük a talán jól ismert mondatot; „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”, akkor többnyire hitvallás jellegűen, vagy evangéliumként hangzik ez a kijelentés. Fel sem merül, hogy elszálló szó, vagy ígéret lenne csupán. Pedig minderről, ahogy erről a mondatban szereplő igeidő is tanúskodik, már évszázadokkal korábban profétáltak, a mi fogalmaink szerint már réges-régen élt ez az ígéret. Isten nem a történelem egy pontján adja a szavát, nem Jézus halálával lesz élő a megváltó akarat, hanem már akkor az, amikor Isten emberként lép a világba érted, sőt már a teremtés első pillanatában. A te mennyei Atyád, már akkor is az életre, a szeretetében való örök életre hívott el téged. Így, bár Ábrahámnak még nem voltak se törvényei, melyek utat mutathattak volna. Se a feltámadás csodájának öröme. Sem pedig egyházi közössége. Isten mégis a hitet ébresztve benne és megerősítve azt, elődünkké és atyánkká tette őt a hitben, kegyelméből. Mert az Ő szava él és hat! Nincs szüksége a mi igazolásunkra, hanem nekünk van szükségünk az ő megigazítására! Ma is arra van szükséged, hogy ő erősítsen meg, hogy az ő igéje legyen formáló, megerősítő és új életet adó. Ő pedig ma is, ezen a Húsvét hétfőn is, ezzel az akarattal, az örök élet szavával lép oda hozzád. Ismeri a kételkedő és sokszor félelemmel teli emberszívet. Az úton lévő tanítványok vakságát látva is kijelenti ezt; „Ó, ti balgák! Milyen rest a szívetek arra, hogy mindazt elhiggyétek, amit megmondtak a próféták!”. De nem elfordul tőlük ezen a ponton, hanem megerősíti hitüket; megtapasztalható jelenlétével, valamint élő és ható szavával. Később Emmausban a tanítványok is megfogalmazzák ezt: „Nem hevült-e a szívünk, amikor beszélt hozzánk az úton,...?”.

Hevül-e a szíved ma testvérem? Figyelsz-e, bizol-e ennyire a Feltámadott feléd szóló szavára?

Ábrahám hitt az Istennek, bízott az Ő akaratában. Gyermekeként az Atyai kegyelemben. Te tudsz-e így bízni Megváltó Uradban? Teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből?

De, hogy ne ilyen nagy szavakkal dobálózzak, kérdezem egyszerűbben. Hiszed –e, hogy Isten, valóban a teljes szeretettel szeret téged? Hiszed-e?

Ha ezt őszinte szívvel hiszed és vallod, ha ez a te reménységed, akkor ne félj, mert Ő megváltott, Ő neveden szólított, az Övé vagy! Ámen!